

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתְּנַא הַאֱלֹקִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיעֵ"א
וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשֵׁת פְּקוּדֵי

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנַחֲמָד לְמַעַן יִרְוֶץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלָק ל- תַתַּק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים
ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים
כֹּרֶךְ י"ד - חֲלָק ל'

קוֹנְטֵרְס 420

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֹּלל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סִפְרֵי הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת
"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"
אֲדָר א' תִּשְׁעֵ"א לַפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמֹשׁ תּוֹכֵב"א

– פָּרְקָה –

תולדות רבי שמעון בן יוחאי
ובנו רבי אלעזר

א. ילדתו בגליל; רבי שמעון בן יוחאי תלמיד מובהק לרבי עקיבא

א. רבי שמעון בן יוחאי, ראש ה"חבריא קדישא" שהשתתפו בחבור ספר הזוהר הקדוש, היה אחד מן התנאים הגדולים בדור השני שאחר חרבן בית שני, בזמן גזרות קשות של מלכות רומי על עם ישראל. שאר חברי ה"חבריא" הם: רבי אלעזר בנו, רבי אבא, רבי יהודה, רבי יוסי בר יעקב, רבי יצחק, רבי חזקיה בר רב, רבי חיא, רבי יוסי ורבי יוסא.

ב. התנא הגדול רבי שמעון בן יוחאי נולד בארץ ישראל, בארץ הגליל, ונאסף אל עמיו זקן ושבע ימים בכפר מירון, לא הרחק מעיר צפת, ביום ל"ג בעומר.

ג. היה תלמידו המובהק של התנא הגדול רבי עקיבא, שקרא אותו "בני" (מעילה דף ז' ע"א). תכף אחר נשואיו הלך רשב"י ללמד תורה בבני ברק בישיבת רבי עקיבא, שם ישב ולמד במשך י"ג שנה מבלי לבקר בביתו במשך כל זמן זה.

(ויקרא רבא פכ"א, ח)

ד. דבקוּתוּ בְּרַבוּ הַדְּגוּל הַיְתֵה כֹּל כֹּהֵן, עד שִׁכְּשָׁנְאֵסֶר רַבִּי עַקִּיבָא וְנִתְפַס בְּבֵית הַסֵּהָר, מִסֵּר רִשְׁבִּי נִפְשׁוֹ לַחֲדָר לְשֵׁם לְשִׁמְעָא מִמֶּנּוּ תוֹרָה.

(פסחים דף קי"ב ע"א)

ה. בעת שהותו אצל רבו רבי עקיבא הסתיר את גדלותו מעיני כל, עד שאמר עליו רבו "דיך שאני ובוראך מכירין כחד".

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכ"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכ"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

אמר רבי בא: בראשונה היה כל אחד ואחד ממנה [סומך בסמיכת חכמים] את תלמידיו ... ורבי עקיבא - את רבי מאיר ואת רבי שמעון. אמר: ישב רבי מאיר תחלה. נתכר כמו פני רבי שמעון [שהיה סובר שאינו חושב אותו לכלום - (פני משה)]. אמר לו רבי עקיבא: **דיך שאני ובוראך מכירין כחך** [כלומר, מכיר אני בך שפחך גדול הוא, ורבי מאיר שהוא יותר זקן ממך אמרתי שישב בתחלה, (פני משה)].

(ירושלמי סנהדרין פ"א ה"ב)

ו. רבי שמעון בן יוחאי היה מחמשת התלמידים של רבי עקיבא שנשארו בחיים אחרי שמתו כ"ד אלף תלמידים של רבי עקיבא, ואותם החמשה תלמידים העמידו והחזיקו את התורה בזמן הקשה ההוא, ומהם יצאה תורה לכל ישראל.

(יבמות דף ס"ב ע"ב)

ז. דבקונו ברבו רבי עקיבא היתה עד כדי כך, שפעם אחת, אחרי פטירת רבו, כשנפל מפיו אמרה שלא היתה לכבודו של רבי עקיבא, נצטער על זה כל כך, והתענה כל כך תעניתים עד שנשחרו שניו מרב התעניות.

(נזיר דף נ"ב ע"ב)

ח. כל מקום שנזכר בש"ס "רבי שמעון" סתם - הוא רבי שמעון בן יוחאי.

(פרוש רש"י שבועות דף ב' ע"ב)

ב) ישיבתו הקדושה בצידון וחבור ספריו

א. רבי שמעון בן יוחאי יסד ישיבה גדולה בעיר צידון, ושם הרביץ תורה להרבה תלמידים.

ב. מלבד הלכותיו הנזכרות בש"ס, חבר גם מדרשים באגדה בליל עם הלכה, ונקראים "מכילתא דרבי שמעון בר יוחאי", "ספרי", ובחוד ספר "הזוהר הקדוש", שהוא דרשות, מאמרים, רמזים, וסודות, שנתגלה להם על ידי משה רבינו - רעיא מהימנא ואליהו הנביא, ועוד נשמות צדיקים

היבְלָא דָא אַקְרִי הִיכְל זֹהֵר, בְּגִין דְּאִית בֵּיהּ רוּחָא, דְּאֶקְרִי אוּרְפְּנִיא"ל. וְאִיהוּ זֹהֵר דְּלֹא אִשְׁתַּפִּי, וְקִיַּימָא בְּנִהִירוּ סְתִימָא, דְּנִהִיר מְעִילָא, וּבְנִהִירוּ דְּנִהִיר לְתַתָּא. וְכַד בְּטַשׁ נִהִירוּ דְּלְתַתָּא בְּנִהִירוּ עַלְלָא, (נ"א וְכַד נִהִיר נִהִירָא בְּנִהִירָא) נִהִיר הַאי רוּחָא, כְּגֹוּנָא דְּחִיזוּ דְּעִינָא, דְּכַד מִתְגַּלְגְּלָא, כְּדִין אִפִּיק נִהִירָא, וְנִצְיִן וְזִהְרָא, הִכִּי נָמִי הַאי רוּחָא. וְעַל דָּא, הִיכְלָא דָּא אַקְרִי זֹהֵר.

הַרוּחַ הַזֶּה הוּא שְׁנֵי בֵּי הַיְכָל זֶה, מִשּׁוֹם שֵׁשׁ בּוֹ רוּחַ שְׁנֵי קִרְיֹות אוּרְפְּנִיא"ל. וְהִיא זֶה שְׁלֹא מִשְׁתַּפֵּה, וְעוֹמֵד בְּאוֹר נִסְתָּר שְׁמַאִיר מִלְּמַעְלָה וּבְאוֹר שְׁמַאִיר לְמַטָּה. וְכִשְׁמִכָּה הָאוֹר שְׁלֹמְטָה בְּאוֹר הַעֲלִיּוֹן, (וּכְשִׁמַּאִיר אוֹר בְּאוֹר) מְאִירָה הַרוּחַ הַזֶּה כְּמוֹ מִרְאֵה הַעֵין, שְׁכִשְׁמִתְגַּלְגַּלְתָּ, אֲזִי מוֹצִיאָה אוֹר שְׁנוֹצֵץ וְזוֹהֵר. כִּף גַּם בְּרוּחַ הַזֶּה. וְעַל כֵּן הִיכְל הַזֶּה נִקְרָא זֶה.

הַרוּחַ הַזֶּה שְׁנֵי קִרְיֹות אוּרְפְּנִיא"ל, זֹהִי שְׁמַאִירָה לְהִיכְל הַזֶּה, וּמְאִירָה לְהִיכְל הָרֵאשׁוֹן, מִשּׁוֹם שְׁאוֹתָה הַרוּחַ שֶׁל הִיכְל הָרֵאשׁוֹן מְאִירָה בְּגִלְיָי, בְּזוֹ (זוּ) הַרוּחַ שֶׁהִיא נִסְתָּרָת. זֶה הַרוּחַ נִוסַעַת לְמַעְלָה וְנוֹסַעַת לְמַטָּה, בְּסוּד הַכְּתוּב (שִׁיר הַשִּׁירִים ז) חֲמוּקֵי יִרְכִיף כְּמוֹ חֲלָאִים. וְמָה שְׁאָמַר חֲמוּקֵי יִרְכִיף, מִשּׁוֹם שֵׁשׁ רוּחַ אַחֲרַת שִׁיּוּצָאָת מִמֶּנּוּ לְצַד שְׁמַאל וְנִקְשְׂרַת עִמּוֹ. וְעַל כֵּן כְּתוּב פְּעַמִּים חֲמוּקֵי וְרוּחַ שְׁמַאל הַזֶּה נִקְרָאֵת הַדְּרִנְיָא"ל, וְנִכְלָלִים זֶה בְּזֶה, כְּלוּלִים כְּאֶחָד, וְהֵם עֲצָם הַשְּׂמִימִם, שְׁכִלּוּל בְּאֵשׁ וּמִיָּם.

הַרוּחַ הַזֶּה אַקְרִי אוּרְפְּנִיא"ל, הַאי אִיהוּ דְּנִהִיר לְהִיכְלָא דָּא, וְנִהִיר לְהִיכְלָא קְדָמָאָה, בְּגִין דְּהִהוּא רוּחָא דְּהִיכְלָא קְדָמָאָה, נִהִיר בְּאַתְגַּלְגְּלָא, בְּהַאי (ד"א מִתָּאִי) רוּחָא דְּאִיהוּ סְתִימָאָה. דָּא רוּחָא נְטִיל לְעִילָא וְנְטִיל לְתַתָּא, בְּרִזָּא דְכְּתִיב, (שִׁיר הַשִּׁירִים ז) חֲמוּקֵי יִרְכִיף כְּמוֹ חֲלָאִים. וְמָה דְאָמַר חֲמוּקֵי יִרְכִיף. בְּגִין דְּאִית רוּחָא אַחֲרָא דְנִפְיָק מִגִּיּוֹה לְסִטְר שְׁמַאלָא, וְאַתְקֻשֵׁר בְּהִדְיָה. וְעַל דָּא כְּתִיב חֲמוּקֵי תִרִין. וְהַאי רוּחָא שְׁמַאלָא אַקְרִי הַדְּרִנְיָא"ל, וְאַתְפְּלִילוּ דָּא בְּדָא, כְּלִילֵן כְּחֵדָא, וְאַיְנוּן עֲצָם הַשְּׂמִימִם, דְּכִלְיָא בְּאֵשׁ וּמִיָּם.

כְּתוּב (יִחְזַקְאֵל א) כְּמִרְאֵה הַקִּשְׁתַּ בְּיוֹם הַגִּשְׁם וְגו'. הַאי רוּחָא קְדָמָאָה אוּרְפְּנִיא"ל, דְּאִיהוּ סְתִימִם בֵּין עִילָא וְתַתָּא, וְנִהִיר, אִיהוּ (יִחְזַקְאֵל א) כְּעֵין חֲשָׁמַל, הַאי אִיהוּ כְּעֵין חֲשָׁמַל, וְלִזְמַנִּין אִיהוּ חֲשָׁמַל. בְּגִין דְּמִגִּיּוֹה קִיַּימִין פֶּל אִינּוּן שְׂרָפִים חִיוּן אִשָּׁא מְמַלְלָן, חִיוּן דְּקִיַּימִי וְלֹא קִיַּימִי, וְעַל דָּא אִיהוּ חֲשָׁמַל.

כְּתוּב (יִחְזַקְאֵל א) כְּמִרְאֵה הַקִּשְׁתַּ אֲשֶׁר יִהְיֶה בְּעֵינֵן בְּיוֹם הַגִּשְׁם וְגו'. הַאי רוּחָא קְדָמָאָה אוּרְפְּנִיא"ל, דְּאִיהוּ סְתִימִם בֵּין עִילָא וְתַתָּא, וְנִהִיר, אִיהוּ (יִחְזַקְאֵל א) כְּעֵין חֲשָׁמַל, הַאי אִיהוּ כְּעֵין חֲשָׁמַל, וְלִזְמַנִּין אִיהוּ חֲשָׁמַל. בְּגִין דְּמִגִּיּוֹה קִיַּימִין פֶּל אִינּוּן שְׂרָפִים חִיוּן אִשָּׁא מְמַלְלָן, חִיוּן דְּקִיַּימִי וְלֹא קִיַּימִי, וְעַל דָּא אִיהוּ חֲשָׁמַל.

אוּרְפְּנִיא"ל שְׁאֲמַרְנֵי, בְּזֶה נִודְעִים חַיִּים לְעוֹלָם. כְּשֶׁנִּדּוֹן הָעוֹלָם לְטוֹב, אֲזִי מְאִירָה הַרוּחַ הַזֶּה, וְכֹל הַחַיִּים וְכֹל הַשְּׂמִימָה נִמְצָאִים, שְׁהִירִי כִּיּוֹן שְׁזָכוּת יוּצָאָת, וּמְאִירִים הַדְּיַעִים, אֲזִי הַרוּחַ הַזֶּה

אוּרְפְּנִיא"ל דְּקְאֲמַרְן, בְּדָא אִשְׁתַּמוּדְעָאן חִיּוֹן לְעִלְמָא. כַּד אַתְדִּין עִלְמָא לְטַב, כְּדִין נִהִיר רוּחָא דָּא, וְכֹל חִיּוֹן וְכֹל חַדוֹ אִשְׁתַּכַּח, דְּהָא כִּיּוֹן דְּזָכוּתָא נִפְקָא, וְנִהִירוּ

דינין פדין רוחא דא אנהיר. וסימנף (משלי טז) באור פני מלך חיים.

וכד אתדן עלמא בדינא, (בההוא זכותא) פדין ההוא סטרא אחרא מסאבא, שלטא ואתקף, (כ"א

וכד אתדן עלמא בדינא בההוא זכותא, פדין ההוא רוחא אחרא שלטא ואתקף) והאי רוחא אגניז ואתחשף, וכדין כל עלמא קיימא בדינא ואתדן. וכלא קיימא בהאי רוחא. וסימניף (דניאל ה) וארפכתייה דא לדא נקשן.

הכא קיימן, כל אינון מלבושין דנשמטהון דצדיקייא, דסלקין לאתחזאה קמי מאריהון, ולקיימא קמיה. וכד נשמטא סלקא ומטי להאי היכלא, פדין אזדמן חד ממנא, דאתפקד על אינון לבושין, וצדיקיא"ל שמייה. דהא בזמנא דבר נש עביד פקודין דאורייתא בהאי עלמא, פגוונא דאיהו אשתדל גרמיה, הכי אתעביד ליה בהאי היכלא לעילא, מלבושא לאתלבשא ביה, בההוא עלמא.

וכד נשמטא סלקא, ההוא ממנא נטיל ההוא לבושא דילה, ואזיל עמה עד די מטא לנהר דינור, די נשמטא אצטריכא לאתסחייא ולא תלבנא תמן, ולזמנין דטבעא ההיא נשמטא תמן ואתוקדא, ולא סלקא כללא יומא, עד בצפרא, כד אתער רוחא דסטרא דדרום, פדין קיימי כלהו ומתחדשן, ואמרי שירתא, ומזמרן פגוונא דאינון מלאכין דאתעבר שלטנהון ואתוקדו, וקיימן ומתחדשן פמלקדמין, ואמרי שירתא, (ואולי לזו) הכי נמי אלין נשמתיין.

ואי זכאת האי נשמטא וסלקת. האי ממנא צדיקיא"ל, נטיל לה להאי נשמטא, ואלביש לה בההוא לבושא, ואתקנת ביה, וסלקא לקרבנא על ידא דמיכאל כהנא, לקיימא תדיר כל יומין קמי עתיק

מאירא. וסימנף - (משלי טז) באור פני מלך חיים.

ובשגדון העולם פדין (באותה זכות), אי אתו הצד האחר הטמא שולט ומתחזק, (וכשהעולם נדון באתה הזכות, או הרוח האחרת שולטת ומתחזקת) והרוח הזו נגנזת ונחשכת, ואז כל העולם עומד בדין ונדון. והכל עומד ברוח הזו, וסימנף - (דניאל ה) וארפכתינו נוקשות זו לזו.

כאן עומדים כל אותם מלבושים של נשמות הצדיקים שעולות להראות לפני רבונם ולעמד לפניו. וכשנשמה עולה ומגיעה להיכל הזה, אי מזדמן ממנה אחד שנפקד על אותם לבושים, ושמו צדיקיא"ל. שגרי בזמן שאדם עושה את מצוות התורה בעולם הזה - כמו שהוא משתדל על עצמו, כך נעשה לו בהיכל הזה למעלה מלבוש להתלבש באתו העולם.

ובשנשמה עולה, אותו ממנה נוטל אותו הלבוש שלה והולך עמה עד שמגיעה לנהר דינור, שהנשמה צריכה לרחץ ולהתלבן שם, ולפעמים שטובעת אותה נשמה שם ונשרפת ולא עולה כל היום, עד הבקר, כשמתעוררת רוח של צד דרום, אז עומדות כלן ומתחדשות ואומרות שירה, ומזמרות כמו אותם מלאכים שעבר שלטונם ונשרפים, ועומדים ומתחדשים כמקדם ואומרים שירה, (והולכים להם) כך גם הנשמות הללו.

ואם זוכה הנשמה הזו ועולה, הממנה הזה צדיקיא"ל נוטל את הנשמה הזו, ומלביש אותה באותו לבוש, ונתתקנת בו, ועולה לקרן על ידי מיכאל הכהן לעמד תמיד כל הימים לפני עתיק

תדיר כל יומין קמי עתיק

יומין, וּפְאָה חוֹלְקָא דְהַאי נִשְׁמַתָּא, דְקַיְמָא
וּזְכָאת לְהַאי.

וּבְבִלְיָא, אַתְמַנָּא הַאי רוּחָא אוּרְפְּנִיא"ל
דְקַאמְרוּן, וְאַיהוּ שְׁלִיט עַל הַאי
הַיְכָלָא. מִפְּלִלָא דָא, פִּד אַתְפְּלִיל רוּחָא
בְרוּחָא, וּבְטַש דָא בְדָא לְאַתְפְּלִלָא כַחְדָא,
אַתְבְּרִיאוּ אֵינוּן שְׁלִיטִין אַחְרַנִין דְאַתְמַנְן עַל
עֲלָמָא, וְאַלִין אֵינוּן שְׂרָפִים דְשִׁית גְּדַפִּין.
דְמַקְדְּשִׁי לְמַרְיָהוֹן תְּלַת (דף רמ"ז ע"ב) זְמַנִין
בְיוֹמָא. וְאַלִין אֵינוּן דְמַדְקְדְּקֵי עִם צְדִיקֵינָא,
אַפִּילוּ כַחַד נִימָא דְשַׁעְרָא. וְאַלִין אֵינוּן דְקַיְמֵי
לְאַעֲנֵשָׂא, בְּהַאי עֲלָמָא וּבְעֲלָמָא דְאַתִּי.
וְלֹאֵינוּן דְמַזְלִזְלֵי לְפַר נֶשׁ דְאוּלִּיפוּ מַנְיָה
אַפִּילוּ מְלָה חֲדָא בְאוּרֵייתָא, וְלֹא מַנְהֵגִי בֵיה
יְקַר. וְלִכְל אֵינוּן דְמַשְׁתַּמְשִׁי, בְּמַאן דְקַאֲרִי
שִׁית סְדְרֵי מַשְׁנָה, לְיַחְדָא יַחְדָא דְמַאֲרִיָהוֹן.

כִּד מַתִּישְׁבֵן רוּחָא בְרוּחָא, וְאַתְנַהֲרֵן בְּחֲדָא.
מַהְהוּא נְהִירוּ נְפָקָא חִיּוּתָא חֲדָא, דְשִׁלְטָא
עַל אֵינוּן שְׂרָפִים, וְאַרְבַּע תַּחוּתָהּ, דְאַנְפִּיָהוּ
אַנְפִּין דְנֶשֶׁר, הַאי חִיּוּתָא יוּפִיא"ל שְׁמִיָה,
וְאַיְהִי קַיְמָא בְּכָל רִזֵי דְחַכְמַתָּא, לְכָל אֵינוּן
מַפְתָּחָן דְחַכְמַתָּא קַיְמִין בֵּיה.

הַאי חִיּוּתָא, קַיְמָא לְמַתְבַּע אַגְרָא מַעַם קַדְשָׁא
בְרִיף הוּא, לְמִיָּהב לְכָל אֵינוּן דְרַדְפֵי בְתַר
פֶּל מַאֲרִיָהוֹן דְחַכְמָה, וְאַפִּילוּ מִפֶּל בַּר נֶשׁ,
וְאוּלְפֵי חַכְמָה לְמַנְדַּע לְמַאֲרִיָהוֹן, וְהַהוּא
אַגְרָא דְיָהִיב לְבַנֵי נֶשׁא דְרַדְפֵי בְתַר חַכְמָה
לְמַנְדַּע לְמַאֲרִיָהוֹן.

דְכַד נֶפֶק בַּר נֶשׁ מְהַאי עֲלָמָא, הַאי חִיּוּתָא
נְפָקָא עַל ד' שְׂרָפִים מְעַפְפִין, וְטַאסַת
קַמִּיָה, וְלֹא שְׁבִיק פֶּל אֵינוּן גְּרַדִּינֵי נִימוּסִין דִּי
בְּסַטְרָא אַחְרָא, לְמַקְרַב בְּהַדִּיָה, וּכְמָה אֵינוּן
שְׁלִיחֵן דְשָׁלֵם, סַחְרֵיָהּ. וְאַלִין שְׂרָפִים פִּד

הַיָּמִים. אֲשֶׁרֵי חִלְקָה שֶׁל הַנְּשֻׁמָּה
הַזֶּה שְׁעוֹמְדַת וְזוֹכָה לָזֶה.

וּבְבִלְיָא מַתְמַנָּה הַרוּחַ הַזֶּה
אוּרְפְּנִיא"ל שְׁאֲמַרְנֵנוּ, וְהוּא שׁוֹלֵט
עַל הַיְכָל הַזֶּה. מִפְּלִלָא זֶה,
כְּשֶׁנִּכְלַלְת רִיחַ בְּרוּחַ וּמִכָּה זֶה בְּזוֹ
לְהַפְּלִיל כְּאַחַד, נִבְרָאִים אוֹתָם
שְׁלִיטִים אַחֲרֵים שְׁהַתְּמַנּוּ עַל
הַעוֹלָם, וְאַלוּ הֵם שְׂרָפִים שֶׁל שֵׁשׁ
כְּנָפִים שְׁמַקְדְּשִׁים אֶת רְבוּנָם
שֶׁלשׁ פְּעָמִים בְּיוֹם, וְאַלוּ הֵם
שְׁמַקְדְּקֵים עִם הַצְּדִיקִים, וְאַפְּלוּ
כְּמוֹ נִימָה אַחַת שֶׁל שַׁעְרָה. וְאַלֶּה
הֵם שְׁעוֹמְדִים לְהַעֲנֵשׁ בְּעוֹלָם הַזֶּה
וּבְעוֹלָם הַבָּא, וְלֹאֹתָם שְׁמַזְלִזְלִים
בְּכֵן אָדָם שֶׁלְּמַדּוּ מִמֶּנּוּ אֶפְלוּ דְבַר
תּוֹרָה אַחַד וְלֹא נוֹהֲגִים בּוֹ כְּבוֹד,
וְלִכְל אוֹתָם שְׁמַשְׁתַּמְשִׁים בְּמִי
שְׁקוֹרָאִים שֶׁשֶׁה סְדְרֵי מַשְׁנָה,
לְיַחַד אֶת יַחֲדוֹ רְבוּנָם.

כְּשֶׁמַּתִּישְׁבּוֹת רוּחַ בְּרוּחַ
וּמַאֲירוֹת כְּאַחַת, מֵאוֹתוֹ הָאוֹר
יוֹצֵאת חִיָּה אַחַת שְׁשׁוֹלֵטַת עַל
אוֹתָם שְׂרָפִים, וְאַרְבַּע תַּחְתִּיָּה,
שְׁפִינֵיהֶם פְּנֵי נֶשֶׁר, הַחִיָּה הַזֶּה שְׁמָה
יוּפִיא"ל, וְהִיא עוֹמְדַת בְּכָל
סוּדוֹת הַחַכְמָה, לְכָל אוֹתָם
מַפְתָּחוֹת שֶׁל הַחַכְמָה עוֹמְדִים
בֵּיה.

הַחִיָּה הַזֶּה עוֹמְדַת לְתַבַּע שֶׁכֹּר
מַעַם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּחַ הוּא, לְתַת לְכָל
אוֹתָם שְׂרוּדְפִים אַחַר בְּעֲלֵי
הַחַכְמָה, וְאַפְּלוּ מִפֶּל אָדָם וְלוֹמְדֵי
חַכְמָה לְדַעַת אֶת רְבוּנָם, וְאוֹתוֹ
שֶׁכֹּר שְׁנוֹתָן לְבַנֵי אָדָם שְׂרוּדְפִים
אַחַר הַחַכְמָה לְהַפִּיר אֶת רְבוּנָם.
שְׁכַשְׁוִּיצָא אָדָם מִן הַעוֹלָם הַזֶּה,
הַחִיָּה הַזֶּה יוֹצֵאת עַל אַרְבַּעַה
שְׂרָפִים מְעוֹפְפִים וְטַסָּה לְפָנָיו,
וְלֹא נוֹתֵנַת לְכָל אוֹתָם שׁוֹמְרֵי
הַחֻקִּים שֶׁבְּצַד הָאֲחֵר לְקַרְב אֵלָיו,
וּכְמָה הֵם שְׁלִיחִים שֶׁל שְׁלוֹם
סְבִיבוֹ. וְהַשְׂרָפִים הַלְלוּ
כְּשֶׁנוֹסְעִים וְנִרְאִים, כְּנִגְעִים אוֹתָם

נְטֹלִין וְאַתְחַזְיִין, אַתְּכַפֵּיין אִינוּן שְׂרָפִים
נְחָשִׁים, דְּנַפְקָן מֵהָהוּא נְחָשׁ דְּגָרִים מוֹתָא לְכָל
עֲלָמָא.

הָאִי חִיּוֹתָא קְדִישָׁא קְיִימָא כַּד נִשְׁמַתָּא סְלֵקָא
וּמְטָאָת לְגַבְיָהּ, כְּדִין שְׂאֵל לָהּ בְּרִזָּא
דְּחַכְמָתָא דְּמֵאֲרִיָּה, וּכְפּוּם הָהִיא חַכְמָתָא
דְּרַדְדִּיהּ אַבְתָּרָה וְאַדְבַּק (כ"א ב"ה), הָכִי יַהֲבִי לִיהּ
אַגְרִיָּה. וְאִי יָכִיל לְאַדְבַּקָּא וְלֹא אַדְבַּק, דְּחִי
לִיהּ לְבַר, וְלֹא עֵיילָהּ, וְקִימָא תַּחֲוֹת הָהוּא
הֵיכְלָא בְּכַסְיָפוֹ, וְכַד נְטֹלִי גְדַפְיָהּ, אֲלִין
שְׂרָפִים דְּתַחֲוֹתָהּ, כְּדִין כְּלָהּ בְּטָשִׁי בְּגַדְפְיָהּ,
וְאַוּקְדִין לָהּ וְאַתּוּקְדַת וְלֹא אַתּוּקְדַת, וְקִימָא
וְלֹא קְיִימָא, וְהָכִי אַתְדַּנַּת בְּכָל יוֹמָא, נְהִירַת
וְלֹא נְהִירַת.

וְאִף עַל גַּב דְּעוּבְדִין טְבִין אֵית לָהּ, בְּגִין דְּלִית
אַגְרָא בְּהָהוּא עֲלָמָא, כְּאִינוּן דְּמִשְׁתַּדְּלִי
בְּחַכְמָתָא, לְאַסְתַּפְלָא בִיקְרָא דְּמֵאֲרִיָּהוּן, וְלִית
שִׁיעוּרָא לְאַגְרָא, דְּאִינוּן דִּידְעֵי חַכְמָתָא,
לְאַסְתַּפְלָא בִיקְרָא דְּמֵאֲרִיָּהוּן. זַכְאָה חוּלְקִיהוּן
בְּעֲלָמָא דִין, וּבְעֲלָמָא דְאַתִּי, דְּכַתִּיב, (משלי א)
אֲשֵׁרִי אָדָם מִצָּא חַכְמָה וְאָדָם יִפִּיק תְּבוּנָה.
רוּחָא דָא, שְׁלֵטָא עַל כָּלָא. כָּלָא כְּלִילָן בְּהַ,
כָּלָא אֲסַתְכִיין לְגַבְהַ. הָאִי חִיּוֹתָא,
שְׁלֵטָא עַל אַרְבַּע אַחְרַנִין, וְאַרְבַּע גְּלַגְלִין לְכָל
חַד וְחַד. גְּלַגְלָא חַדָּא אֲסַתְכִי לְסִטְר מְזַרְח.
וְגְלַגְלָא חַדָּא אֲסַתְכִי לְסִטְר צְפוּן. וְגְלַגְלָא
חַדָּא אֲסַתְכִי לְסִטְר דְרוּם. וְגְלַגְלָא חַדָּא
אֲסַתְכִי לְסִטְר מְעָרְב. וְכָל חַד וְחַד בְּתַלַּת
סְמְכִין.

גְּלַגְלָא דְלְסִטְר מְזַרְח. חַנִּיא"ל שְׁמִיָּה. גְּלַגְלָא
דְלְסִטְר צְפוּן, קַרְשִׁיא"ל שְׁמִיָּה.
גְּלַגְלָא דְלְסִטְר דְרוּם, עֲזִרְיָא"ל שְׁמִיָּה. גְּלַגְלָא
דְלְסִטְר מְעָרְב, עֲנִיא"ל שְׁמִיָּה. וְאִינוּן תַּלַּת סְמְכִין דְּאִינוּן לְכָל חַד וְחַד,

שְׂרָפִים נְחָשִׁים שִׁיּוּצָאִים מֵאוּתוּ
נְחָשׁ שְׂגָרָם מוֹת לְכָל הָעוֹלָם.
הַחַיָּה הַקְּדוּשָׁה הַזֹּאת עוֹמְדַת
כְּשֶׁנִּשְׁמָה עוֹלָה וּמַגִּיעָה אֵלֶיהָ,
וְאִז שׁוֹאֵלָת אוֹתָהּ בְּסוּד הַחֲכָמָה
וְכָל אֲדוּנוּ, וְכִפִּי אוֹתָהּ הַחֲכָמָה
שֶׁרַדְף אַחֲרֶיהָ וְהִשִּׁיג (הא) - כִּף
נִתְנִים לוֹ שְׂכָרוֹ. וְאִם יָכִיל לְהִשִּׁיג
וְלֹא הִשִּׁיג - דּוֹחִים אוֹתוֹ הַחוּצָה,
וְלֹא נִכְנַסְתָּ, וְעוֹמְדַת תַּחַת אוֹתוֹ
הַהֵיכָל בְּבוּשָׁה. וְכִשְׁמֵרִים
כְּנַפְיָהֶם הַשְּׂרָפִים הִלְלוּ שְׁתַּחֲוִיָּה,
אִז כָּלָם מֵכִים בְּכַנְפֵיהֶם וְשׁוֹרְפִים
אוֹתָהּ, וְנִשְׂרַפְתָּ וְלֹא נִשְׂרַפְתָּ,
וְעוֹמְדַת וְלֹא עוֹמְדַת, וְכִף נְדוּנִית
בְּכָל יוֹם, מֵאִירָה וְלֹא מֵאִירָה.

וְאִף עַל גַּב שִׁישׁ לָהּ מְעֵשִׂים
טוֹבִים, מִשּׁוּם שְׂאִין שְׂכָר בְּאוּתוֹ
הָעוֹלָם כְּמוֹ אוֹתָם שְׁמִשְׁתַּדְּלִים
בְּחַכְמָה לְהַסְתַּפֵּל בְּכַבוֹד רְבוּנָם,
וְאִין שְׁעוּר לְשְׂכָר שֶׁל אוֹתָם
שִׁיּוּדְעִים הַחֲכָמָה לְהַסְתַּפֵּל
בְּכַבוֹד רְבוּנָם. אֲשֵׁרִי חֵלְקָם
בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא, שְׂכַתוּב
(משלי א) אֲשֵׁרִי אָדָם מִצָּא חַכְמָה
וְאָדָם יִפִּיק תְּבוּנָה.

הָרוּחַ הַזֶּה שׁוֹלְטַת עַל הַכָּל. הַכָּל
כְּלוּלִים בְּהַ, וְכָלָם מְסַתַּפְלִים
אֵלֶיהָ. הַחַיָּה הַזֹּאת שׁוֹלְטַת עַל
אַרְבַּע אַחְרוֹת, וְאַרְבַּעַה גְּלַגְלִים
לְכָל אַחַת וְאַחַת. גְּלַגְלָא אֶחָד
מְסַתַּפֵּל לְצַד מְזַרְח, וְגְלַגְלָא אֶחָד
מְסַתַּפֵּל לְצַד צְפוּן, וְגְלַגְלָא אֶחָד
מְסַתַּפֵּל לְצַד דְרוּם, וְגְלַגְלָא אֶחָד
מְסַתַּפֵּל לְצַד מְעָרְב, וְכָל אֶחָד
וְאֶחָד בִּשְׁלֹשָׁה עֲמוּדִים.

הַגְּלַגְלָא שֶׁלְצַד מְזַרְח שְׁמוֹ חַנִּיא"ל.
הַגְּלַגְלָא שֶׁלְצַד צְפוּן שְׁמוֹ
קַרְשִׁיא"ל. הַגְּלַגְלָא שֶׁלְצַד דְרוּם
שְׁמוֹ עֲזִרְיָא"ל. הַגְּלַגְלָא שֶׁלְצַד
מְעָרְב שְׁמוֹ עֲנִיא"ל. וְכָל אוֹתָם
שְׁלֹשַׁת הָעֲמוּדִים שֶׁהֵם לְכָל אֶחָד

וְאִינוּן תַּלַּת סְמְכִין דְּאִינוּן לְכָל חַד וְחַד,

ואחד, כלם מסתכלים לאמצע, משום שהאמצע נוטל אותם, וכלם נוסעים בשביל האמצע.

א"ו שעומדים באמצע, כלם ממנים בשירה. ואלו של הימין אומרים שירה, שעולה הרצון למעלה ואומרים קדוש. ואלו של השמאל אומרים שירה, ועולה הרצון למעלה ואומרים ברוך. קדוש למעלה, וברוך למטה.

א"ו שעומדים למעלה לצד ימין, לוקחים קדשה ומתחברים בקדשה בכל אותם שיוצאים לקדש את רבונם ביחוד של סוד החכמה. ואלו שעומדים בשמאל, נוטלים קדשה ומתחברים בכל אותם שלא יוצאים לקדש את רבונם כראוי. וכלם כלולים אלה באלה ביחוד אחד ונקשרים זה עם זה, עד שכלם נעשים קשר אחד ורוח אחת, ומתקשרים עם אותם שלמעלה להיות הכל אחד ולהכיל זה עם זה.

מהמקום הזה יונקים כל אותם בעלי החכמה שעומדים לדעת במראה או בסוד החלום, משום שנביאים יונקים מלמעלה, ובעלי החלום או המראה יונקים מכאן. וכשמסתבר מקום זה במקום שלמעלה בקשר אחד, אזי הנביאים יונקים ממעלה וממטה בקשר אחד.

ומשום כך יש משל בדבריהם, שאין נבואתם מצחצחת כראוי כמו שהיה במשה, שנבואתו היתה מצחצחת בכל משום שאור יוצא מלמעלה ממקום שכל האורות יוצאים ממנו, ומגיע לדרגתו, ומשם הוא יונק את נבואתו ומאיר מה שלא היה אז לכלם, לכל שאר הנביאים.

כלהו אסתכיין לאמצעיתא. בגין דאמצעיתא איהו נטיל לון, וכלהו נטלו בגיניה דאמצעיתא.

א"ן דקיימי באמצעיתא, כלהו ממנן בשירתא. ואלין דימינא אמרי שירתא, דסלקא רעותא לעילא, ואמרי קדוש. ואלין דשמאלא אמרי שירתא, וסלקי רעותא לעילא, ואמרי ברוך. קדוש לעילא, וברוך לתתא.

א"ן דקיימי לעילא לסטר ימינא, נטלי קדשה, ומתחבראן בקדושה, בכל אינון דינדיעי לקדשא למאריהון, ביחודא ברזא דחכמתא. ואלין דקיימי בשמאלא, נטלי קדשה, ומתחבראן בכל אינון ידעי לקדשא למאריהון בדקא יאות. וכלהו כלילן אלין באלין ביחודא חדא, ומתקשראן דא ברזא, עד דכלהו אתעבידו קשורא חדא, ורוחא חדא, ומתקשרן באינון דלעילא, למהוי כלא חד, לאתפללא דא ברזא.

מאתר דא, נקי כל אינון מאריהון דחכמתא, דקיימן למנדע במראה, או ברזא דחלמא, בגין דנביאים נקי מלעילא. ואלין מארי דחלמא, או דמראה, נקי מהכא. וכד מתחברא אתרא דא באתרא דלעילא בקשורא חדא, כדין נביאים, נקי מעילא ומתתא, בקשורא חדא. (דף רמ"ז ע"א).

ובגין כך, אית משל במליהו, דלא צחצחא נבואתהון דקא יאות, כמה דהוה ביה במשה, דהוה צחצוחא בנבואתיה בכלא. בגין דנהירו נפיק מעילא, מאתר דכל נהורין נפקין מגיה, ומטא לדרגיה, ומתמן יניק נבואתיה, ונחיר, מה דלא הוה כדין לכלא, לכל שאר

נביאין. אינון מאריהון דחלמא, מאריהון דמראה, כלהו נקי מאתר דא

לתתא, בלא חבורא דלעילא, על ידא דדרגא אתרא תתאה מיניה דאיהו לבר.

כמה דדרגא דנביאים דלעילא, לא הוו חמאן ליה נביאים, בר על ידא דדרגא אתרא

תתאה. הכי נמי אליון, דרגא דיניקו דילהון איהו לעילא, בהאי דרגא תתאה, אבל לא אתגלגלא לון, אלא על ידא דדרגא אתרא לבר,

דאיהו תתאה מיניה, בגין דנפקא מהאי היכלא, ומטא מלה עד ההוא ממנא דקיימא על פדעא דהיכלא דא, ומתמן לההוא ממנא

דתחות ידיה, וכן עד (ס"א בלהו) דכמה אינון דנטלי ההיא מלה, ואתערבו בהדה. ועל דא כד מטא לגביה דבר נש, כמה אינון דאתערבו בהדה, ועל דא לא צחצחא מלה כדקא נאות.

כד מתחברין אליון ארבע גלגליון, בארבע אינון די באמצעיתא, כדין בלהו אקרוין חמודות. ואינון מאריהון, דמראה. ובגין כך,

האי חיותא דקאמרון, שלטא עליהו. ובגין כך, אקרי דניאל, איש חמודות. דכתיב, (דניאל

ט) פי חמודות אתה. וכלא רזא כדקא נאות. זכאין אינון דינדיעין רזי דמאריהון, למיהדף בארץ קשוט, בעלמא דין ובעלמא דאתי.

(היכל נוגה נצ"ח)

היכלא תליתאה. היכלא דא, היכלא דקיימא בנהירו עלאה, יתיר על כל אליון

קדמאי. בהיכלא דא קיימין ארבע פתחין, חד לסטר דרום, וחד לסטר מזרח, וחד לסטר צפון, וחד לסטר מערב. בכל פתחא ופתחא אית ממנא חדא, דקיימא ממנא על כל פתחא

ופתחא. פתחא קדמאה, דא פתחא דקיימא ביה חד ממנא, מלביא"ל שמיה. ואיהו

הפתח הראשון, זה פתח שעומד בו ממנה אחד ששמו מלביא"ל, והוא שולט על כל אותם

אותם בעלי החלום, בעלי המראה, כלם יונקים ממקום זה למטה בלי חבור של מעלה על ידי דרגה אחרת תחתונה ממנה, שהיא בחוץ.

כמו שדרגה של הנביאים שלמעלה, לא היו רואים אותה הנביאים, רק על ידי דרגה אחרת למטה. כך גם אלו, דרגת הניניקה שלהם היא למעלה בדרגה

התחתונה הזו, אבל לא נגלתה להם אלא על ידי דרגה חיצונית אחרת, שהיא תחתונה ממנה, משום שיוצאת מההיכל הזה, ומגיע הדבר עד אותו ממנה

שעומד על שער ההיכל הזה, ומשם לאותו ממנה שפחת ידו, וכן עד (בלם), שפמה הם שנוטלים את אותו הדבר ומתערבים עמו.

ולכן, כשמגיע הדבר לאדם, כמה הם שמתערבים עמו, ולכן הדבר לא מצחצח כראוי.

כשמחברים ארבעת הגלגלים הללו באותם הארבעה שבאמצע, אזי כלם נקראים חמודות. והם בעלי המראה. ומשום כך החיה הזו שאמרנו שולטת עליהם,

ומשום כך נקרא דניאל איש חמודות, שכתוב (דניאל ט) פי חמודות אתה. והכל סוד כראוי.

אשרי אותם היודעים את סודות רבונום ללכת בדרך האמת בעולם הזה ובעולם הבא. היכל נוגה נצח

ההיכל השלישי, ההיכל הזה הוא היכל שעומד באור עליון יותר על כל הקודמים הללו. בהיכל הזה קיימים ארבעה פתחים; אחד לצד דרום, ואחד לצד מזרח,

ואחד לצד צפון, ואחד לצד מערב. בכל פתח ופתח יש ממנה אחד, שעומד ממנה על כל פתח ופתח.

הפתח הראשון, זה פתח שעומד בו ממנה אחד ששמו מלביא"ל, והוא שולט על כל אותם

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שצמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדִישָׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוַעֵה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאְלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלֵיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

